

„Сам, крај мирне воде, у ноћи, ја стојим“

(Ј. Дучић)

Није прошло много времена од када сам загазио у осму деценију живота. Преселио сам се из бучног и неподношљивог места, далеко од свих познатих лица.

Осећам мирис земље док корачам стазом која води до радног дана. Скоро се ништа не чује, тек понеки пут набујала трава зашушти под slabим ветром.

Сунце мили по сутону, док се месец пробија кроз облаке као прошле кишне ноћи. Фасциниран његовом појавом, не гледам где ме кораци воде, само лутам. Емоције се поигравају са мном, огромна срећа напунила ми је срце, а свеж ноћни ваздух испунио је стара плућа.

Поглед ми се сусрео са језером које је чекало помно на крају стазице. Одавно се мрак спустио са неба и попунио све празнине. Под својим, сада већ старим стопалима, осећам трагове своје младости.

Ту стојим непомично. Ето ме, заједно са својим језером. Одсјај месеца који се прелама у води дубоко упијају очи. Ништа није одавало све тајне које је вода сачувала док поново не дођем по њих.

Ослушкујем глас језера које ми шапуће оно што је сакривало од других ушију читавих шест деценија. Подсећа ме на све тренутке младости, дечачку љубав и прве кораке које је направио мој син Лав.

Сваки каменчић којим сам га гађао он је пригрлио, и утихнуо би као и ове ноћи.

Стојим без умора и бола, уз величанствен поглед на мирну звер.

Пецарошки најлон још стоји поред камена где сам га заборавио док сам Лава учио да пеца. Још протутњи покоја рибица, док се језерске немани крију испод дебелог слоја зелених алги. Стари храст је залечио ожилке које му је нанела очева секира. И он се стишао, пустио корене и скинуо зелену капу која нам је правила неред у дворишту.

Време и овог тренутка пролази неповратно, али сећања која сам проживео никада неће заувек отпловити као што су то урадили папирни чамци пуштени низ моје језеро.

И сада сам, крај мирне воде, у ноћи стојим и надам се да ће језеро и ову причу запамтити и тихо је испуштати док опет будем стајао поред трагова нашег живота.